

www.parohiaserbanvoda.ro

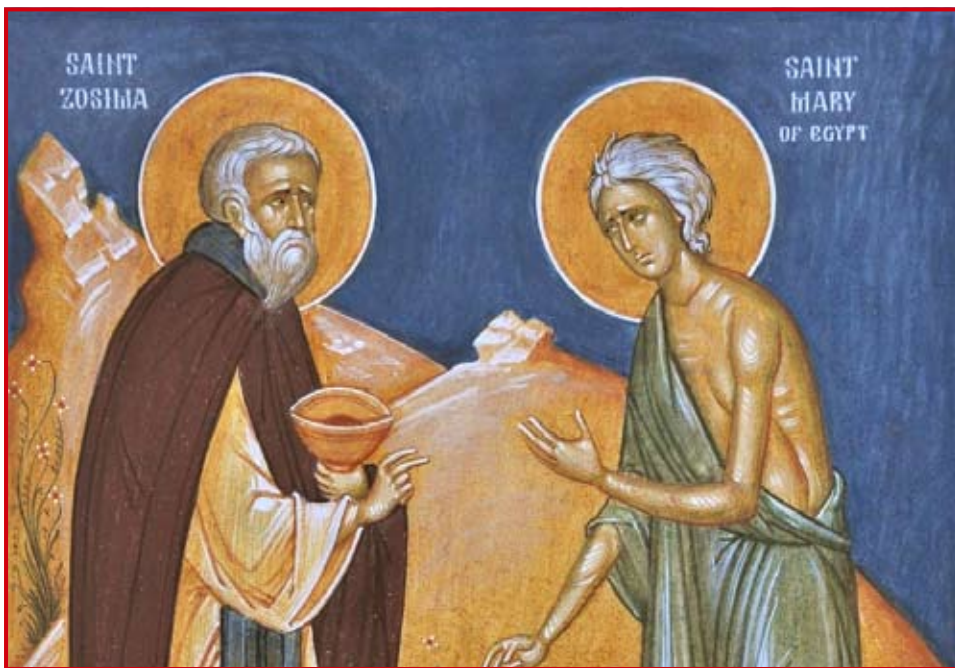
Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

HRISTOS NU JUDECĂ OMUL ÎN CĂDERE, CI AȘTEAPTĂ SEMNUL SCHIMBĂRII ȘI ÎNNOIRII

DUMINICA A 5-A DIN POST
(a Sf. Cuv. Maria Egipteanca)

SF. MC. TEODUL ȘI AGATOPOD:
SF. MC. VICTORIN
ȘI CEI ÎMPREUNĂ CU EL

**Suntem în Duminica a 5-a din Postul Mare și nu peste mult timp vor veni Sfințele Paști.
Cu toate că suntem izolați, cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi legat.
El trebuie să ajungă nu numai în casa dumneavoastră, ci și la inima dumneavoastră.**

Hristos astăzi, ca și atunci, călătorește printr-o lume plină de suferință, de păcat și de moarte. Ca și atunci, El vine astăzi ca lumea „viață să aibă și din belșug să aibă” (Ioan 10, 10), ascultă fiecare rugăciune și se grăbește să o împlinească, cântărește fiecare cuvânt al nostru, fiecare faptă și caută cu disperare oaia cea pierdută ca s-o strămute în Împărăția iubirii Sale. A intrat atunci în casa lui Simon pe care îl tămăduise de lepră. A fost invitat la masă și a fost martorul unui gest de o frumusețe rară: o femeie păcătoasă a căzut la picioarele Lui, I le-a udat cu lacrimi, le-a șters cu părul capului ei și le-a sărutat. Gestul femeii l-a pus în cumpănă pe Simon. Se gândea, așa cum gândim noi toți, că dacă ar fi proroc, ar ști ce fel de femeie este aceasta. Ar ști că e o... păcătoasă.

Nu i-a trecut prin capul lui sec că Hristos i-a citit gândurile și Domnul îi dă o lecție care să-l vindece definitiv și de lepra sufletului. Printr-o pildă îl reduce la tăcere. Îi spune lui Simon: „Am intrat în casa ta și apă pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă cu lacrimi Mi-a udat picioarele și le-a șters cu părul capului ei. Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele. De aceea îți zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe” (Luca 7, 44-47)

Ce judecată dumnezeiască! Hristos nu judecă omul în cădere, ci El, ca Dumnezeu, vede lacrimile, semnul schimbării și al înnoirii și proclamă dumnezeiește: „Iertate sunt păcatele tale, femeie”. Cum

de și-a câștigat mântuirea această femeie? Să fi fost o întâmplare? Nicidecum. Ea de mult auzise cuvintele lui Hristos și încă de atunci s-a produs o schimbare. A pândit momentul ca să primească iertarea păcatelor, a căzut la picioarele Lui ca să-și manifeste credința și să primească iertarea.

Este cutremurătoare această Sfântă Evanghelie! De câte ori o citesc îmi plânge sufletul și am văzut de multe ori oameni cu lacrimi în ochi, mișcați de cuvântul lui Dumnezeu. Ce legătură între Sfânta Evanghelie și Sfânta Maria Egipteanca! Un exemplu practic al unei credințe autentice, ilustrat magistral de către Sfântul Sofronie, Patriarhul Ierusalimului. Ce viață a avut această femeie curtezană în tinerețea ei! Cum s-a chinuit în pustiu 17 de ani cu aducerea aminte a păcatelor săvârșite și cum a rezistat acolo cu trei pâini!

Este aproape peste puterea noastră de înțelegere, dar când duhul lui Dumnezeu

lucrează în om îl sfințește, îl transfigurează, îl îndumnezeiește și face firea înconjurătoare din pustiu rai.

Ce sfârșit minunat a avut! A murit spovedită și împărtășită tot de un sfânt, Sfântul Zosima, care, de la Duminica Ortodoxiei până la Florii petrecea în rugăciune și post în pustiu Iordanului ca să se îndumnezeiască. Ce lecție a primit acest sfânt de la Sfânta Maria Egipteanca! Pomenirea lor în Biserică se face cu laudă, căci sunt prietenii lui Dumnezeu. Credeți că fără rost au rânduit Sfinții Părinți ai Bisericii să se facă această pomenire? Nu simțiți o asemănare între ceea ce v-am spus până acum și viața noastră? Nu simțiți o chemare? Cred că este timpul cel mai nimerit să ne întoarcem la Dumnezeu, mai ales că El ne așteaptă și ne caută acolo unde ne ascundem de moarte. El ne spune cu tărie „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”. Chemați-Mă și din adâncul răului vă voi scoate, căci voi sunteți poporul Meu.

Așteaptă Dumnezeu de la noi schimbarea ca de la niniviteni. Măcar un pas să facem spre El și El este gata să facă cealaltă lucrare pentru îndumnezeirea noastră. Nu dați crezare oricărui duh și nu ascultați învățături strâmbe care caută să schimbe rațiunea noastră, căci de mulți ani multe învățături pierzătoare de suflet au fost semănate aici ca neghina în grâu. Dar să nu vă temeți, cuvântul lui Dumnezeu este veșnic și El nu pierе.

Biserica este mai puternică acum decât

atunci când erau adunați 3% din populație în sfânta biserică. Cu cât vom fi biciuiți, vom fi mai puternici și vom străluci ca aurul în topitoare. Am fost mișcat să văd câți ați urmărit slujba din casele dumneavoastră cu ocazia primei transmiteri pe YouTube. M-am bucurat că au ajuns cuvintele noastre ca în primele veacuri în casele dumneavoastră și că ați făcut din casă, biserică. Știu că sunt momente grele. VOR TRECE. Toate trec. Numai Dumnezeu este veșnic. Fiți

pregătiți. Mântuirea este mai aproape de noi decât vă închipuiți.

Ca smeriți slujitori ai acestui Sfânt și Dumnezeiesc Altar rămânem în așteptarea dumneavoastră. În această Duminică au fost vestite pentru a doua oară pătimirile Domnului. Căutați-vă duhovnicii, spovediți-vă și gustați din paharul mântuirii. Căci ne spune cântarea „Trupul lui Hristos primiți și din izvorul cel fără de moarte gustați”. Amin! ❖

Părintele Dinu

CÂND SFINȚII NE IES ÎN ÎNTÂMPINARE

„Doamne, cercetează și vindecă pe robii Tăi cei cuprinși de durere, zice Preacuvioasa, rugându-se neîncetat, că nu au reazem, nici mângâiere. Iar zilele grele sunt, și pentru că ne-am mântuit, să ne bucurăm și să cădem la Dumnezeu, pocăindu-ne și cântând: Aliluia!”

Acatistul Sfintei Cuvioase Parascheva-Condac 7

care le aveam – unii dintre noi – până mai ieri. Să spunem însă că orbirea este mare, că foarte mulți n-au deschiderea să vadă, să perceapă că lumea însăși, cosmosul chiar, se mișcă după legi scrise de Dumnezeu cel Atotputernic și Proniator.

Omenirea, în istoria sa, a trecut însă de sute de ori prin epidemii devastatoare. Știința medicală era în secolele trecute empirică. Nu cunoștea cauzele reale ale bolii, nu avea tratamentul necesar, medicii erau foarte puțini, iar populațiile erau decimate până când molima era trecută. Nu eradicată, căci ciuma și holera, de pildă, au revenit de multe ori peste populația lumii.

Ca și acum, și atunci principala măsură era izolarea. Dar oamenii erau mai credincioși și își puneau nădejdea în Dumnezeu. În Țările Române în mod obișnuit alergau la biserică, îi chemau pe preoți să facă Sfântul Maslu atunci când se îmbolnăveau. Iar atunci când erau molime erau scoase sfintele moaște în orașe, se făceau procesiuni și rugăciuni cu raclele sfinților și cu sfintele icoane. Și nu mult după aceste procesiuni numărul deceselor scădea, iar molima nu mai avea putere.

Maica Domnului și Sfinții coboară în stradă, printre noi

Nu întâmplător mulți sfinți au supranumele de tămăduitori și din viața sau din acatistele lor aflăm că sunt vindecători de boli și izbăvitori de molime. Nădăjduim să putem vorbi într-un articol viitor despre acatistele acestora, pe care cu drag le citim mai ales acum.

Dacă noi nu mai ajungem la biserică, dacă nu ne mai putem închina la sfintele moaște și la icoane, Biserica, prin ierarhii ei, a gândit că trebuie să se facă procesiuni cu raclele sfinților și cu icoane. Smerite, discrete procesiuni, căci traseul lor a fost

tăinuit populației, din motive cerute de rigorile stării de urgență.

Miercuri, 25 martie, de Praznicul Bunei Vestiri, icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Catedrala Madona Dudu și racla cu moaștele Sfântului Ierarh Nifon de la Catedrala Mitropolitană Sfântul Mare Mucenic Dimitrie din Craiova au fost scoase în procesiune pe străzile Băniei. IPS Părinte Mitropolit Irineu a condus procesiunea pe principalele artere ale orașului. În dreptul fiecărei biserici, icoana și moaștele Sfântului Ierarh Nifon au fost întâmpinate de sunet de toacă și bătaie de clopot. S-a trecut, de asemenea, pe la spitalele orașului și centrele sanitare din cuprinsul urbei.

O altă procesiune a avut loc la Râmnicu Vâlcea. Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Mănăstirea Dintr-un Lemn, moaștele Sfinților Nectarie (de la Catedrala Arhiepiscopală) și Grigorie Decapolitul (de la Mănăstirea Bistrița) au fost purtate pe 28 martie în procesiune pe străzile din Râmnicu Vâlcea. Arhiepiscopul Varsanufie a însoțit odoarele și s-a rugat pentru încetarea pandemiei. De altfel, de-a lungul timpului, moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul au fost duse la București, în anul 1763, pentru izbăvirea de ciumă, în Craiova în anul 1814 în timpul „ciumei lui Caragea”, în trei procesiuni pentru izbăvirea de holera și în 19 procesiuni pentru alungarea secetei.

Și în București, de peste o sută de ani, a fost adusă în Biserica Hagiu de la Mănăstirea Bistrița o părticică din moaștele Sfântului Cuvios Grigorie Decapolitul. După cum ați aflat, la Biserica Hagiu, în timpul Deniei Acatistului Buneivestiri din seara zilei de 27 martie 2020, icoana Maicii Domnului

Năpădită de acest virus ciudat (iar virușii nu sunt măcar organisme vii, precum bacteriile, ci proteine cu un genom de ARN, care se atașează celulelor și încep înmulțirea lor în corpul gazdă), omenirea întreagă, cu toată geniala ei știință, face cu greu față unei boli ce părea la început o formă de gripă, e drept nouă. Atunci mulți au crezut că putem trece această pandemie așa cum - mult mai silențios - am trecut peste epidemiile de gripă care au loc în fiecare anotimp rece și care se soldează cu mii de morți anual.

Măreața civilizație cu greu face față

Iată că, de această dată, sistemele medicale din mai toate țările sunt ele însele devorate de acest virus. Lumea, care creează și inovează lucruri extraordinare, de o complexitate tehnologică de negândit chiar acum două decenii, nu are azi nici măcar materialele de protecție și echipamentele – simple - de ventilare mecanică. Nu este în stare să le producă în timp real. Ca să nu mai vorbim de spitalele lumii care s-au umplut până la refuz, iar cimitirele abia îi mai primesc pe cei care n-au mai rezistat bolii.

Măreața civilizație nu face față! Omul, în jurul căruia se învârtea întreaga natură pământescă, care nu mai avea nevoie de Dumnezeu - căci, nu-i așa, numai cei slabi de înger și săraci cu duhul mai cred în El! - a colapsat în fața unei realități crunte, care ne răpește rudele, semenii, dar ne și zguduie sistemul de valori și principiile pe

a lăcrimat cu lacrimi de mir! A plâns pentru necazul nostru și pentru faptul că suntem lipsiți tocmai în aceste vremuri de Sfintele Slujbe și de Sfintele Taine.

Iar azi, duminică 5 aprilie 2020, două procesiuni au avut loc la Iași și în București. După oficierea Sfintei Liturghii, moaștele Sfântului Dimitrie cel Nou au fost scoase din Catedrala Patriarhală și purtate în procesiune pe străzile Capitalei. Procesiunea restrânsă, formată din 3 autovehicule, a fost condusă de Episcopul vicar patriarhal Varlaam Ploieșteanul. Moaștele și icoana Sfântului Dimitrie au fost duse spre Spitalul Municipal - Politehnica - Mihai Bravu până la Spitalul „Victor Babeș”, unde a avut loc o primă oprire și a fost rostită o ectenie și rugăciunea specială pentru încetarea noii epidemii. Pe tot parcursul traseului clericilor au rostit rugăciuni către Sfântul Dimitrie pentru izbăvirea de boală și încetarea epidemiei de coronavirus. O a doua oprire a fost făcută la Institutul „Matei Balș”, unde au fost rostite rugăciuni. Mai departe, alaiul a mers spre Piața Victoriei - Universitate - Unirii. În fața Crucii eroilor martiri din 1989 de la Universitate a fost intonat troparul Sfântului Dimitrie cel Nou.

Revenită la baza Dealului Patriarhiei, o ultimă oprire s-a făcut la Crucea Brâncovenească, unde a fost rostită o ectenie, iar apoi moaștele au fost reasezate în catedrală.

Sfântul Dimitrie cel Nou a fost invocat în rugăciune de bucureșteni și în urmă cu două secole pentru încetarea epidemiei de ciumă bubonică (1812-1813). Atunci, la fel, moaștele sale au fost purtate prin Capitală și numărul de îmbolnăviri a scăzut foarte mult. De asemenea, Ocrotitorul Bucureștilor a fost purtat în procesiuni și în timpul secetei din 1827 sau al holerei din 1831.

Și tot azi, 5 aprilie 2020, cu binecuvântarea ÎPF Părinte Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva au fost scoase în procesiune pentru a treia oară de la venirea lor de acum 379 de ani în Moldova, la dorința preoților și a credincioșilor care sunt convingeți că doar Dumnezeu și sfinții ne mai pot salva din aceste mari necazuri abătute asupra noastră.

Traseul, de circa 500 de Km, nu a fost anunțat dinainte, pentru a nu se încălca regulile impuse de ordonanțele militare. Racla cu moaștele Sfintei Parascheva a fost dusă prin județele Neamț, Botoșani și Iași, pentru binecuvântarea credincioșilor și a instituțiilor medicale mai importante.

Mașina a încetinit în dreptul lăcașelor de cult de pe traseu și în dreptul spitalelor, iar preoții care au luat parte la pelerinaj s-au rugat pentru bolnavi, medici,

polițiști, jandarmi, militari și pentru toți cei aflați în nevoie. La mănăstirile Văratec și Agapia, sutele de maici dimpreună cu starețele și preoții slujitori au ieșit în întâmpinare, primind binecuvântarea Sfintei și a ÎPS Părinte Teofan. La fel și la mănăstirile Vorona, Sângeap-Basaraba, Popăuți sau Zosin.

Peste tot credincioși se opreau și cădeau în genunchi, petrecând convoiul cu lacrimi în ochi. La Botoșani chiar primarul orașului a întâmpinat convoiul șezând în genunchi! Pe parcursul celor aproximativ 14 ore de pelerinaj cu sfințele moaște, în dreapta șoferului, în mașina care transporta racla, a stat ÎPS Părinte Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, care a binecuvântat pe toți: preoții, credincioșii, personalul medical, polițiștii și oficialitățile aflați de-a lungul traseului.

Preoții din orașele și satele vizitate au ieșit în întâmpinare cu Sfânta Evanghelie și Sfânta Cruce, iar multe dintre autoritățile locului s-au închinat evlavios, polițiștii ridicându-și cascheta de pe cap și închinându-se.

Sfinții aduc Cerul în ajutorul Pământului

Aș vrea să închei cu un cuvânt de mângâiere și întărire al părintelui Constantin Necula, apărut pe doxologia. ro, intitulat „Când Sfinții întorc pelerinajul...” și în care ne este explicat tâlcul mai adânc al ieșirii cu sfințele moaște în sate și orașe, printre oameni și în fața unităților medicale și a lăcașurilor de cult, și al binecuvântărilor ce s-au revărsat peste toate locurile și toți oamenii întâlniți. Să nu-i uităm zi și noapte pe sfinți în rugăciunile noastre și să avem nădejdea că mari și multe minuni se vor face, chiar dacă multe dintre ele vor fi ferite de ochii noștri.

„E vremea în care Sfinții ne întorc pelerinajul. De ani buni, din 1947, Sfânta Paraschiva nu a mai ieșit din Iași. Sfinții

au fost căutați de oameni. Ca niște bunici ai sfințeniei ce-și primeau nepoții de har în vizită. Și au fost mereu batjocoriți. Și ei și cei care-i vizitau plini de nădejdi. Umiliți și răstigniți în comentarii răutăcioase, Sfinții au continuat să ne fie aproape. În anii lor de experiență – sute de ani – vor fi văzute generații și generații de oameni și vor fi întâmpinat fiecare generație cu caracterele, cu creșterile și descreșterile lor morale.

Acum vin la noi Sfinții! Ca niște iubitori de cei care-i iubesc. Și ca niște iubitori pentru cei care nu-i iubesc! Vin să întărească cea mai sensibilă alcătuire a omului: sufletul său. Pentru care nu există medicamente altele decât acestea, legate de Duhul lui Dumnezeu. Azi au fost pe străzile din București, Iași, Neamț, Botoșani.

Au trecut alte moaște prin Craiova și Constanța ori Tulcea și oriunde s-a îngăduit ieșirea moaștelor în pelerinaj. Un soi de întoarcere a curajului sfințeniei de dragul oamenilor, printre oameni. Cetățenii cei mai de preț ai cetăților din care a izvorât România trec printre cei care au nevoie acum de sărutul lor de încurajare. Nu vom ști toți troparele prin care să-i laudăm, unii nu le știm viața, alții poate chiar am surâs subțire la pontuțele ori răutățile ce le-au fost aruncate! Acum, iată, vin să plinească voia Domnului!

Pentru cârcotași o simplă întrebare. Ce este mai puternică: o Țară cu sfinți sau una cu nemernici care atentează mereu la valorile morale ale unui popor? La distanță legală, dar lângă noi, Sfinții României vindecă de teamă Țara. Aduc Cerul în ajutorul Pământului. Aproape că am vrut să „strig” prin ecranul laptopului: „Trăiască Ortodoxia!”. Dar Ortodoxia suntem noi, cu toții. Să trăim ca să arătăm puterea Sfinților. E vremea când ne întorc pelerinajul. Și în zare se văd Floriile!” ❖

Maria Buleu

CUVIOSUL NICHIFOR LEPROSUL, PRIETENUL TUTUROR ÎN NEVOI

Despre Sfântul Cuvios Nichifor Leprosul mai nimeni dintre credincioșii români nu cunoștea ceva. Dar, odată cu pandemia de Covid-19, sfântul a apărut unor creștini din Grecia și Bulgaria spunându-le: „Dacă cineva se va îmbolnăvi, să se roage mie, iar eu îl voi vindeca. Nu vă temeți! Va trece.”

Si în România au apărut știri și filmulețe despre acest sfânt. Am aflat mai apoi despre viața acestuia, i-am cunoscut Paraclisul și Acatistul său. Iar de curând biserica Șerban Vodă are o icoană a Sfântului Nichifor Leprosul.

Dar cine este acest cuvios?

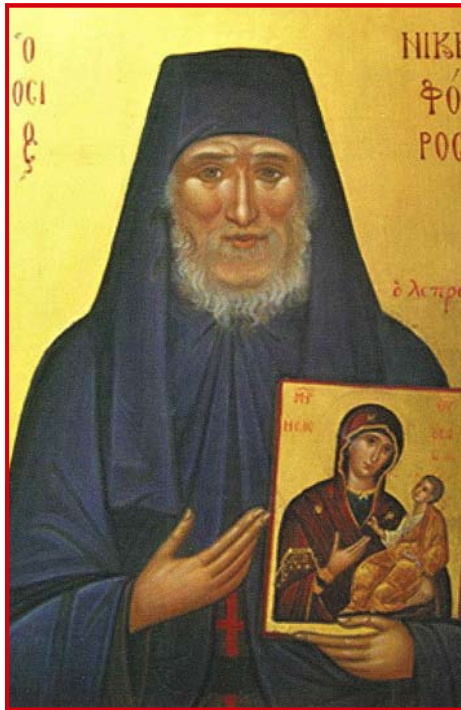
Nicolae Tzanakakis s-a născut în anul 1890, din părinți țărani evlavioși, în satul Serikari, în regiunea Hania din insula Creta. Părinții lui au murit pe când era încă copil, lăsându-l orfan, în grija bunicului său. La vârsta de treisprezece ani s-a mutat în Hania și a început să lucreze ca ucenic la un bărbier. Curând au început să apară primele simptome ale leprei. Bolnavii de această teribilă maladie contagioasă erau pe atunci obligatoriu închiși într-o colonie de leproși din insula Spinaloga. Nicolae, speriat, fuge în Egipt și lucrează o vreme la un bărbier din Alexandria. Boala avansează. Hotărăște să se mărturisească unui cleric al Patriarhiei Alexandriei, acesta îndrumându-l spre azilul-spital pentru leproși din insula Chios. La vârsta de 24 de ani, în anul 1914, Nicolae ajunge la spitalul administrat de ieromonahul Antim Vagianos, cunoscut mai târziu ca Sfântul Antim din Chios (15 februarie).

Nicolae a aflat aici o atmosferă spirituală care l-a făcut să-și deschidă inima spre credință și să râvnească la o viață de rugăciune. După doi ani, ieromonahul Antim îl tunde în monahism pe Nicolae, dându-i numele de Nichifor.

Boala lui a avansat, căci tratamentul pentru lepră va fi descoperit abia în 1947. Cuviosul Nichifor era însă stăruitor în ascultare, în post și rugăciune. Lucra în grădina azilului. Între el și părintele său duhovnicesc, Cuviosul Antim, se dezvoltă o strânsă relație de ucenicie duhovnicească. Monahul Nichifor era de nedespărțit de Cuviosul Antim, astfel încât mai târziu acesta a reușit să scrie o culegere de texte despre minunile săvârșite de Sfântul Antim pe care le văzuse cu ochii lui.

Cuviosul Nichifor se ruga ceasuri în șir, făcea metanii fără număr, dar în același timp nu vorbea despre acestea și nu își deschidea inima nimănui altcuiva decât părintelui său duhovnicesc. Avea o voce îngerească și devine protopsaltul bisericii azilului. Pentru că își pierde vederea din pricina bolii, mai apoi cele mai multe cântări vor fi cântate de ceilalți psalți de la strană.

În 1957, azilul-spital din Chios este

închis, iar Cuviosul Nichifor, împreună cu ceilalți pacienți rămași au fost mutați în stațiunea-leprozerie a Sfintei Varvara din Egaleo, la vest de orașul Atena. Cuviosul Antim scrie o scrisoare părintelui Eumenie care se afla la această leprozerie, încredințându-i-l pe monahul Nichifor și îndemnându-l să-l ajute cu tot ce poate, căci, deși numai călugăr, Nichifor este un monah desăvârșit de la care va avea multe de învățat. Părintele Eumenie fusese și el bolnav de lepră, se vindecase la Sfânta Varvara și rămăsese acolo alături de ceilalți leproși spre a-i ajuta trupește și duhovnicește. În acea vreme, Cuviosul Nichifor avea aproape 67 de ani, iar trupul și ochii îi fuseseră profund afectați de boală. În scurt timp, părintele Eumenie devine ucenicul duhovnicesc al monahului Nichifor, căruia Dumnezeu, pentru răbdarea lui în boală, îi dăruise multe haruri duhovnicești.

Mulți credincioși au început să vină la monahul Nichifor ca să îi ceară binecuvântarea. Țintuit la pat, chinuit de dureri și aproape orb, monahul Nichifor avea însă darul de a aduce mângâiere celor ce veneau la el.

Părintele Nichifor a trecut la Domnul pe 4 ianuarie 1964, la vârsta de 74 ani. Trei ani mai târziu sfințele sale moaște au fost dezgropate și ele erau binemirosoare.

Pe 1 decembrie 2012, Sfântul Sinod al Patriarhiei Ecumenice a Constantinopolu-

lui a săvârșit proslăvirea Sfântului Nichifor, iar numele acestuia a fost adăugat în calendarul Bisericii Constantinopolului.

Multe minuni a făcut Cuviosul în timpul vieții și mai ales după moartea sa. A fost un martir fără de sânge, căci deși mâinile și picioarele sale erau o rană nu înceta să muncească, dar să se și roage nopți întregi, făcând multe metanii. Părintele Eumenie îl îngrijea ca pe un copil. Odată, după ce l-a pregătit pe Cuviosul Nichifor de culcare, a plecat în chilia sa. Dar nu avea liniște, căci i se păruse că nu a lăsat totul în regulă în camera Cuviosului. Așa că a intrat încet, ca să nu-l trezească, dar mare i-a fost uimirea când l-a văzut pe acesta rugându-se cu mâinile ridicate, la un metru de la pământ. S-a întors încet în chilia sa, plângând de bucurie că Dumnezeu l-a învrednicit să aibă grijă de așa un sfânt. A doua zi i-a povestit totul Cuviosului, cerându-i iertare, iar acesta i-a spus: „Lasă, nu-I nimic. Dar să nu spui la nimeni până când voi fi viu.”

A tămăduit pe mulți, mai ales bolnavi de cancer, copii, dar și oameni de toate vârstele. Este grabnic ajutor și nu-i lasă pe cei care se roagă lui. A apărut multora aievea și în vis vorbindu-le și dându-le soluții la problemele lor. Unui copilăș bolnav de cancer i se dăduseră doar câteva zile de viață. Auzind aceasta, mătușa lui a început să citească încontinuu Paraclisul Cuviosului Nichifor cel Lepros, adică cum îl termina, îl începea din nou. Curând, copilul, care avea și dureri, a început să se simtă mai bine. Apoi, du-cându-se părinții cu copilul la spital și făcându-i din nou toate analizele, medicii au constatat că acesta s-a făcut bine.

În Bulgaria a apărut în vis unei femei și i-a spus: „Avertizați pe toți creștinii să se roage mie, în mod repetat. Să citească și slujbele. Există un leac (pentru COVID-19) și acesta este Sfânta Împărtașanie.”

Să strigăm și noi cei aflați în această pandemie la Sfântul Nichifor și cu siguranță vom primi răspuns: „Sfinte al lui Dumnezeu Nichifor, prietenul nostru al tuturor, vino degrab și ajută nouă, celor ce cu drag te chemăm în ajutor, roagă pe Milostivul Dumnezeu să ridice povara încercărilor și neputințelor noastre și să ne dea credință mărturisitoare, ca împreună cu toți sfinții să Îi cântăm: Aliluia!” (Acatist- Condac 13) ❖